TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 26. janvārī*

Apelācija — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Pārdošanas cenu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — Regula (EK) Nr. 1/2003 — 23. panta 2. punkts — Ierobežojums 10 % apmērā no apgrozījuma — Pienākums norādīt pamatojumu — Tiesiskās paļāvības aizsardzība

Lieta C-611/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 26. novembrī iesniedza

Hansa Metallwerke AG , Štutgarte (Vācija),

Hansa Nederland BV , Neikerka [*Nijkerk*] (Nīderlande),

Hansa Italiana Srl , Kastelnuovodelgarda [*Castelnuovo del Garda*] (Itālija),

Hansa Belgium , Ase [*Asse*] (Beļģija),

Hansa Austria GmbH , Zalcburga (Austrija),

ko pārstāv *S. Cappellari*, *H.-J. Hellmann* un *C. Malz*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Malferrari* un *R. Sauer*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Savienības Padome,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Levits, S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

* * Tiesvedības valoda – vācu.

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Hansa Metallwerke AG*, *Hansa Nederland BV*, *Hansa Italiana Srl*, *Hansa Belgium*, *Hansa Austria GmbH* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedumu *Hansa Metallwerke* u.c./Komisija (T-375/10, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2013:475), ar kuru Vispārējā tiesa ir daļēji noraidījusi to prasību atcelt Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), un pakārtoti samazināt tām ar šo lēmumu uzliktā naudas soda apmēru.

Atbilstošie tiesību akti

Regula (EK) Nr. 1/2003

2 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL 81. un 82.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts:

"2. Komisija ar lēmumu var uzlikt soda naudas [naudas sodus] uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tās tīši vai nolaidības dēļ:

a) pārkāpj [EKL] 81. vai 82. pantu [..]

[..]

Attiecībā uz katru uzņēmumu un uzņēmumu apvienību, kas piedalās pārkāpumā, soda nauda nepārsniedz 10 % no tās kopējā apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā.

[..]

3. Nosakot soda naudas [naudas soda] apmēru, ņem vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu."

2006. gada pamatnostādnes

3 Pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes"), 2. punktā ir norādīts, ka naudas sodu noteikšanai "Komisijai jāņem vērā pārkāpuma smagums un tā ilgums" un "uzliktais naudas sods nedrīkst pārsniegt robežas, kas norādītas [Regulas Nr. 1/2003] 23. panta 2. punkta otrajā un trešajā daļā".

4 2006. gada pamatnostādņu 37. punktā ir noteikts:

"Lai gan šīs pamatnostādnes sniedz vispārēju metodiku naudas soda noteikšanai, konkrētie lietas apstākļi vai vajadzība panākt preventīvu iedarbību var attaisnot Komisijas novirzīšanos no šīs metodikas vai no 21. punktā minētajiem ierobežojumiem."

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

5 Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–34. punktā, var rezumēt šādi.

6 Apelācijas sūdzības iesniedzējas ir sanitārtehnikas izstrādājumu ražotājas.

7 2004. gada 15. jūlijā *Masco Corp.* un tās meitasuzņēmumi, tostarp *Hansgrohe AG*, kas ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, un *Hüppe GmbH*, kas ražo dušas nodalījumus, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos vannas istabu aprīkojuma nozarē un lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas sodiem atbilstoši Komisijas paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par sadarbību") vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tām uzliekamo naudas sodu apmēru.

8 2004. gada 9. un 10. novembrī Komisija veica iepriekš nepaziņotas pārbaudes vairāku sabiedrību un nacionālo profesionālo apvienību, kas darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, telpās. Pēc tam, kad laikā no 2005. gada 15. novembra līdz 2006. gada 16. maijam Komisija bija pieprasījusi informāciju no minētajām sabiedrībām un apvienībām, tai skaitā no apelācijas sūdzības iesniedzējām, tā 2007. gada 26. martā pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kas tika arī tika tām paziņots.

9 Pēc uzklausīšanas sēdes, kura notika no 2007. gada 12. novembra līdz 14. novembrim, pēc 2009. gada 9. jūlija faktu izklāsta vēstules un pēc papildu informācijas pieprasījumu nosūtīšanas, kuri bija adresēti tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējām, Komisija 2010. gada 23. jūnijā pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā konstatēja, ka pastāv LESD 101. panta 1. punkta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. panta pārkāpums vannas istabu aprīkojuma nozarē. Šis pārkāpums, kurā esot piedalījušies 17 uzņēmumi, esot norisinājies dažādos laikposmos no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim un esot izpaudies kā pret konkurenci vērstu nolīgumu vai saskaņotu darbību kopums Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā. Preces, uz kurām attiecās aizliegtā vienošanās, esot vannas istabu aprīkojums, kas ietilpst kādā no trim šādu preču apakšgrupām, proti, sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un to piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi.

10 Runājot par apelācijas sūdzības iesniedzēju dalību konstatētajā pārkāpumā, pirmkārt, Komisija konstatēja, ka, lai gan pārkāpuma laikā būdamas galvenokārt sanitārtehnikas izstrādājumu ražotājas, tās tomēr zinājušas par dažādiem preču sortimentiem, uz kuriem attiecās pārkāpums, ņemot vērā to piedalīšanos koluzīvajās sanāksmēs, ko rīkoja dažādas saskaņošanas struktūras, pie kurām tās piederēja. Otrkārt, kas attiecas uz aizliegtās vienošanās ģeogrāfisko tvērumu, Komisija uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ir piedalījušās sanāksmēs piecās no sešām dalībvalstīm, kurās tika konstatēta aizliegtā vienošanās, līdz 2002. gadam, proti, Beļģijā, Vācijā, Itālijā, Nīderlandē un Austrijā. Attiecībā uz Franciju Komisija atzina, ka, neraugoties uz pārkāpuma esamību kopš 2002. gada, apelācijas sūdzības iesniedzējas izbeidza dalību attiecīgajā nacionālajā profesionālajā apvienībā šajā pašā gadā. Tomēr, ņemot vērā vairākus informatīvus elementus un pierādījumus, tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas esot varējušas saprātīgi nojaust, ka pret konkurenci vērstajām darbībām, kas raksturoja atklāto pārkāpumu, ir sekas Francijas teritorijā. Tādēļ Komisija secināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nevarēja nezināt par attiecīgā pārkāpuma vispārējo tvērumu un galvenajām īpašībām.

11 Šādu iemeslu dēļ Komisija apstrīdētā lēmuma 2. panta pirmās daļas 5. punktā uzlika apelācijas sūdzības iesniedzējām naudas sodu EUR 14 758 220 apmērā.

12 Lai noteiktu šo naudas sodu apmēru, Komisija balstījās uz 2006. gada pamatnostādnēm.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 8. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējas cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu, izvirzot sešus pamatus. Pirmais pamats bija par kļūdu tiesību piemērošanā un kļūdu vērtējumā attiecībā uz naudas soda, kas uzlikts atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otrajai daļai, maksimālo apmēru, otrais – par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, trešais – šās regulas 23. panta 2. punkta pārkāpumu, aplūkojot to kopsakarā ar 2002. gada paziņojuma par sadarbību, kas izriet no kļūdas, kura pieļauta naudas soda apmēra aprēķinā, ceturtais – par atpakaļejoša spēka aizlieguma principa pārkāpumu, piektais – par sodu tiesiskuma principa pārkāpumu, kas izrietot no minētās regulas 23. panta 2. punkta, un sestais – par administratīvo iestāžu rīcības likumības principa pārkāpumu un tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu.

14 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzējas prasīja samazināt uzliktā naudas soda apmēru.

15 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi

16 Apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām;

— pakārtoti samazināt naudas soda apmēru;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— pakārtotāk atcelt pārsūdzēto spriedumu un nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai izskatīšanai.

17 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību;

— pakārtoti gadījumā, ja pārsūdzētais spriedums tiek atcelts daļēji, noraidīt prasību un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

18 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats ir par to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi sodu un sankciju individualizācijas principu. Otrais pamats attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Trešais pamats ir par tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – sodu individualizācijas principa pārkāpumu

Lietas dalībnieču argumenti

19 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa tostarp pārsūdzētā sprieduma 87. punktā ir pārkāpusi sodu individualizācijas principu.

20 Proti, apstrīdētajā lēmumā Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, īstenojot pilnvaras, kas tai piešķirtas ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu naudas sodu apmērā noteikšanā, piemērojot 2006. gada pamatnostādnes, lai noteiktu naudas soda summu, kas tika uzlikts apelācijas sūdzības iesniedzējām.

21 Taču šajās pamatnostādnēs definētā vispārējā aprēķina metode tādā situācijā kā šajā lietā radot rezultātu, ka regulāri tiek pārsniegts Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā noteiktais 10 % ierobežojums, it īpaši attiecībā uz nediversificētiem "vienas preces" uzņēmumiem. Šās metodes piemērošana nozīmējot, ka šādu uzņēmumu izdarīto pārkāpumu ilguma un smaguma kritēriji, uz kuriem ir izdarīta atsauce Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktā, netiek pienācīgi ņemti vērā. Šo pamatnostādņu piemērošana radot vēl lielāku sodu individualizācijas principa aizskārumu nekā Pamatnostādnes sodanaudas [naudas soda] noteikšanai, piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un EOTK līguma 65. panta 5. punktu (OV 1998, C 9, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "1998. gada pamatnostādnes").

22 Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 31. pantam Vispārējai tiesai ir neierobežota kompetence, kas ļauj tai tostarp aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un tādējādi atcelt, samazināt vai palielināt pēdējās minētās uzlikto naudas sodu. Turklāt no 2011. gada 16. jūnija sprieduma *Putters International*/Komisija (T-211/08, EU:T:2011:289), kā arī Komisijas 2012. gada 28. marta lēmuma par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39.452 – Logu un stikla durvju stiprinājumi) (turpmāk tekstā – "2012. gada 28. marta lēmums") izrietot, ka, ja Komisija ir kļūdījusies, īstenojot savas pilnvaras naudas soda apmēra noteikšanā, Vispārējai tiesai esot pašai savas neierobežotās kompetences ietvaros autonomi jāizvērtē naudas sods atbilstoši konkrētā gadījuma apstākļiem.

23 Taču pārsūdzētā sprieduma 87. punktā Vispārējā tiesa neesot veikusi šādu izvērtēšanu un esot vienīgi nepamatoti atsaukusies uz judikatūru par 1998. gada pamatnostādņu saderīgumu ar sodu individualizācijas principu, uzskatot, ka tas pats attiecas uz 2006. gada pamatnostādņu piemērošanu.

24 Komisija uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams un jebkurā gadījumā tas ir nepamatots.

Tiesas vērtējums

25 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 87. punktā ir pārkāpusi Savienības tiesības, it īpaši sodu individualizācijas principu, autonomi nepārbaudot naudas sodu un uzskatot, ka Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā noteiktais 10 % ierobežojums, kā arī Tiesas judikatūra par šo ierobežojumu, kas izstrādāta attiecībā uz 1998. gada pamatnostādnēm, ir piemērojama naudas sodu noteikšanā, kas uzlikti atbilstoši 2006. gada pamatnostādnēm. Vispārējā tiesa tādējādi neesot atzinusi, ka pēdējo minēto pamatnostādņu piemērošanas sekas ir tādas, ka, pirmkārt, naudas soda aprēķinā netiek pietiekami ņemts vērā pārkāpumu smagums un ilgums un, otrkārt, ka 10 % maksimālais apmērs tiek regulāri pārkāpts attiecībā uz nediversificētiem "vienas preces" uzņēmumiem.

26 Tomēr ir jākonstatē, ka, to darīdama, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

27 Proti, kā Vispārējā tiesa to ir pareizi norādījusi pārsūdzētā sprieduma 87. punktā, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet – fakts, ka, piemērojot šīs regulas 23. panta 2. punkta otrajā daļā paredzēto 10 % ierobežojumu no apgrozījuma, noteikti faktori, tādi kā pārkāpuma smagums un ilgums, faktiski neiedarbojas uz uzliktā naudas soda apmēru, ir vienkārši sekas, kas izriet no šīs augstākās robežas piemērošanas galīgajai summai (it īpaši skat. spriedumus, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 279. punkts, kā arī 2012. gada 12. jūlijs, *Cetarsa*/Komisija, C-181/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:455, 81. punkts).

28 Minētā augšējā robeža ir paredzēta, lai novērstu, ka tiek uzlikti naudas sodi, kurus – kā to ir iespējams paredzēt – uzņēmumi nebūs spējīgi samaksāt, ņemot vērā to lielumu, kas – kaut arī aptuveni un nepilnīgi – ir noteikts atkarībā no uzņēmumu kopējā apgrozījuma (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 280. punkts, kā arī 2012. gada 12. jūlijs, *Cetarsa*/Komisija, C-181/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:455, 82. punkts).

29 Jautājums tātad ir par robežu, kas vienādi ir piemērojama visiem uzņēmumiem un kas ir noteikta atkarībā no katra uzņēmuma lieluma, lai novērstu pārmērīgu un nesamērīgu naudas sodu uzlikšanu. Šai augšējai robežai tādējādi ir atšķirīgs un neatkarīgs mērķis salīdzinājumā ar to, kāds izvirzīts pārkāpuma smaguma un ilguma kritērijiem (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 281. un 282. punkts, kā arī 2012. gada 12. jūlijs, *Cetarsa*/Komisija, C-181/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:455, 83. punkts).

30 No tā izriet, ka gan argumenti par pārkāpumu smaguma un ilguma nepietiekamu ņemšanu vērā tādēļ, ka piemērota Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā paredzētā maksimālā robeža, gan argumenti par to, ka minētā robeža 2006. gada pamatnostādņu dēļ un pretēji tam, kas izrietēja atbilstoši 1998. gada pamatnostādnēm, tiekot regulāri pārkāpta attiecībā uz nediversificētiem "vienas preces" uzņēmumiem, ir jānoraida kā nepamatoti.

31 Proti, pat ja pieļautu, ka, aprēķinot naudas sodus, kas pasludināmi attiecībā uz uzņēmumiem, kuri piedāvā maz preču, starpsummas biežāk pārsniedz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā paredzēto maksimālo robežu, kad Komisija piemēro 2006. gada pamatnostādnes, nekā tas ir atbilstoši 1998. gada pamatnostādnēm, šāds apstāklis neliek apšaubīt šās robežas, uz kuru ir atsaukusies Tiesa, piemērošanu gan attiecībā uz naudas sodiem, kas pasludināti atbilstoši pirmajām pamatnostādnēm, gan atbilstoši otrajām.

32 Tādējādi nebūtu jāpārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 87. punktā tā ir apstiprinājusi Komisijas veikto vērtējumu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējām uzliktā naudas soda apmēru, kas bija balstīts uz 2006. gada pamatnostādnēm, neveicot autonomu šā naudas soda vērtējumu.

33 No iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – pienākumu norādīt pamatojumu

Lietas dalībnieču argumenti

34 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējās tiesas izvērsumam par sodu individualizācijas principu trūkst pamatojuma. Lai gan pārsūdzētā sprieduma 80. un nākamajos punktos, it īpaši 87. punktā, Vispārējā tiesa pārbaudīja atsevišķus apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus šajā jautājumā, tā neesot atsaukusies uz argumentiem, kas norādīti 2011. gada 16. jūnija spriedumā *Putters International*/Komisija (T-211/08, EU:T:2011:289), it īpaši minētā sprieduma 75. punktā esošajiem argumentiem, neraugoties uz nozīmi, kādu šiem pēdējiem minētajiem

argumentiem piedēvēja apelācijas sūdzības iesniedzējas. Tāpat pārsūdzētajā spriedumā neesot atsauces uz atbilstošajiem 2012. gada 28. marta lēmuma apsvērumiem, tādēļ Vispārējā tiesa neesot lēmusi par šiem jautājumiem.

35 Komisija iebilst, ka Vispārējai tiesai bija vienīgi sīkāk jāizklāsta sava lēmuma būtiskais pamatojums, nevis jāatsaucas uz kāda noteikta sprieduma *obiter dictum* vai vēlāku Komisijas lēmumu.

Tiesas vērtējums

36 Ir jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai Vispārējās tiesas pienākums norādīt pamatojumu neliek tai sniegt izklāstu, kurā izsmeļoši un pa vienam būtu aplūkoti visi lietas dalībnieku paustie argumenti, un pamatojums līdz ar to var būt netiešs ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām saprast, kādu iemeslu dēļ Vispārējā tiesa nav apstiprinājusi to argumentus, un Tiesai iegūt pietiekami daudz informācijas, lai īstenotu savu pārbaudi (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus, 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland* u.c./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 372. punkts, kā arī 2008. gada 21. janvāris, *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, C-120/06 P un C-121/06 P, EU:C:2008:476, 96. punkts).

37 Konkrētāk, pienākums norādīt pamatojumu saviem spriedumiem principā nevar sniegties tiktāl, ka Vispārējai tiesai ir jāpamato savs rastais risinājums vienā lietā attiecībā uz tās citā lietā rasto risinājumu vai vēl jo mazāk attiecībā uz lēmumu, ko Komisija ir pieņēmusi citā lietā (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 66. punkts, kā arī 2014. gada 4. septembris, *Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones* /ITSB, C-509/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2173, 51. punkts).

38 Tādēļ, tā kā Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir skaidri izklāstījusi motīvus, kuru dēļ tā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentāciju par sodu individualizācijas principa pārkāpumu, otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu – tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

39 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu.

40 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas tostarp apgalvo, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 104. punkta, ka nav strīda par to, ka Komisija ir vairākkārt pārkāpusi procesuālās normas, paziņojot citiem uzņēmumiem to skarošus komercnoslēpumus. Taču minētā sprieduma 102.–119. punktā Vispārējā tiesa esot ļoti formāli aplūkojusi to, kā Komisija ievēro tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, ignorējot uzticības, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas ir devušas Komisijas dienestiem 2002. gada paziņojuma par sadarbību īstenošanā, pašu būtību.

41 Uzņēmumiem, kas sadarbojas, esot jāvar paļauties uz Komisijas solījumiem, ja tos saskanīgi ir devuši par lietu atbildīgās komandas atbildīgie darbinieki. Uzskatīt, kā to ir darījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 115. punktā, ka šādi solījumi nerada šādu tiesisko paļāvību, jo tos nav devis kompetentais dienests, apelācijas sūdzības iesniedzēju ieskatā, esot pretrunā vispārējo interešu mērķim vajāt par pārkāpumiem un pārkāpjot tiesiskās paļāvības aizsardzības principu.

42 Komisija uzskata, ka šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

43 Ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 110.–116. punktā Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi, vai Komisija ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, nepiemērojot apelācijas sūdzības iesniedzējām tām uzliktā naudas soda apmēra samazinājumu.

44 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 111. punktā ir pamatoti uzsvērusi, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesības pieprasīt tiesiskās paļāvības aizsardzību paredz triju kumulatīvu nosacījumu izpildi, tostarp par to, ka Eiropas Savienības administrācija ir sniegusi precīzus, beznosacījumu un saskanīgus solījumus (šajā ziņā skat. spriedumus, 2007. gada 18. jūlijs, *AER/Karatzoglou*, C-213/06 P, EU:C:2007:453, 33. punkts, un 2008. gada 16. decembris, *Masdar (UK)* /Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 81. punkts). Turklāt pārsūdzētā sprieduma 113.–116. punktā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka šajā gadījumā šie trīs nosacījumi netika izpildīti.

45 Taču, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēju norādītā argumentācija ir vērsta uz pārsūdzētā sprieduma 115. punktu par to, ka attiecīgajiem Komisijas darbiniekiem vai dienestiem nav ļauts izteikt šādus solījumus, ir tikai jākonstatē, ka katrā ziņā šim punktam ir pakārtots raksturs un šī argumentācija nevar likt atcelt pārsūdzēto spriedumu.

46 Līdz ar to šis iebildums ir noraidāms kā neiedarbīgs.

47 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītajiem pamatiem nav ticis apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

49 Atbilstoši tā paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējām spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi piespriest tām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tām ir jāpiespriež atlīdzināt šīs apelācijas tiesvedības izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

***2) Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium* un *Hansa Austria GmbH* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]